

Тълпата напяр, счули веригата на блюстителите, обгради кочията. Асен стана прав, размаха ръце, засмян, сияещ. Роберт наблюдаваше изненадан този изблик на народно обожание. По руменото му, гладко лице се изписа лека усмивка, пълна със задоволство и благоволение. Той леко разгърна връхната си дреха от син яksamит, поръбена с лисичи кожи. Любопитни погледи се отправиха към бялата му туника, обсипана с дребни ~~я~~лмази и зеленото сюрко, извезано със златни лалета. Ръцете му бяха отрупани с пръстени, от които бледото мартенско слънце изтръгваше пъстри блясъци. Под плиткия самурен калпак надничаха дълги, черни къдрици.

До самата главна порта тълпите се притискаха край кочиите, докато можеха все още да виждат кафявата наметка на своя самодржец. След това наводнича всички улички, изпълниха всички виночерпници, накичиха с венци ~~ч~~ардаците и прозорците на къщите си, край веещите се хоругви на латинския и български царски род.

Най-сетне новата, млада царица щеше да дойде...

Все пак радостта и въздушевлението не попречиха на мнозина да забележат, че в свитата на Роберт по-често се мяркаха ярките багри на дамите, отколкото желязото на рицарските ризници. Сякаш пътуваше владетелка с двора си, а не венценосец с людетe си.

Същата мисъл мина и през главата на севестократор Александър, когато вечерта видя императора да влиза в голямата трапезария, заграден с повече дами, виночерпци, пажове, разсмивачи и ~~т~~ребадури, отколкото с държавници и бранници. Може би същата мисъл прониза и Конон ~~д~~ьо Бетюн, - ~~когато~~ ^{на} заедно с Пайен д'Орлеан бе ходил чак до Франция, за да придружава новия си господар, - в мига когато погледа му се спря ~~върху~~ ^{на} безгрижно усмихнатото лице на императора, а след това се премести върху бледото, строго чело на българския цар.

Старият, славен рицър тежко въздъхна и за да отвлече нерадостните си мисли в друга посока, попита Асена за бившата си господарка.